

Esta soledad

Direcció: Javier Giner **Guió:** Javier Giner i Luisa Matienzo **País:** Espanya **Durada:** 110 min
Any: 2026 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Oriol Pla, Marina Salas, Gemma Martínez, Kai Etxaniz... **Música:** Claudia Torrente **Fotografia:** Lali Rubio **Distribuïdora:** Castelao Pictures **Estrena a Espanya:** 30/10/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol i eusquera

SINOPSI

El Leo i la Lorea s'han estimat. Potser es continuen estimant. Però alguna cosa s'ha trencat. La seva relació, després de cinc anys, s'ha acabat. Ell carrega amb el seu pare malalt, atrapat entre la responsabilitat i una desconexió emocional que li pesa. Ella, embolicada entre feines mal pagades i crisis personals, intenta recompondre's sense saber gairebé per on començar. Són dos cossos cansats i sols, travessats per la precarietat, per allò no resolt, per l'herència emocional d'una generació que sembla arribar sempre tard a tot: a l'amor, a l'estabilitat, a la maduresa, a la calma, a la satisfacció personal. (FilmAffinity)

CRÍTICA

24/09/2026 - El primer llargmetratge de Javier Giner és el retrat de dues persones ferides la ruptura de les quals funciona com el catalitzador que fa sagnar totes les seves ferides

Fa dos anys **Javier Giner** va impactar el panorama audiovisual espanyol amb l'estrena de la seva sèrie *Yo, adicto*. Hi adaptava les seves pròpies memòries, en què narrava amb cruesa i brutal honestat el seu procés d'addicció a la cocaïna i posterior recuperació. Ara s'ajunta de nou amb **Oriol Pla** i **Marina Salas**, protagonistes de l'esmentada sèrie, per debutar en el llargmetratge amb **Esta soledad**, present a la secció New Directors del Festival de Sant Sebastià.

La pel·lícula és la història d'una ruptura o, per dir-ho amb més precisió, de les conseqüències d'una ruptura. El Leo (Pla) i la Lorea (Sales) són dos joves de Bilbao que han separat els seus camins després d'haver-se estimat molt durant molt de temps. A la pel·lícula no els veiem junts en gairebé cap moment i, malgrat això, som plenament conscients de com han estat d'importants i potser ho continuen sent l'un per a l'altre.

Tots dos són persones que es troben una mica a la deriva a la vida. En part pel dolor de la ruptura, però sobretot per la frustració que els provoca no saber-se capaços de trobar el seu lloc al món. En Leo és actor i aspira a viure d'això, però mentrestant s'ha de guanyar la vida com a caixer en un supermercat. La Lorea ha escrit un llibre i li agradaria que escriure fos la seva vida, però mentre no ho aconsegueix posa copes en un bar. Aquesta és una altra de les circumstàncies que fa que a aquesta exparella l'existència se li estigui fent una mica costeruda, però no l'única. A això cal sumar complicades i complexes relacions familiars, amb pèrdues, silencis i desacords que, encara que intensos i peculiars, no són gaire diferents dels que ha de suportar qualsevol altre ésser humà.

Esta soledad és un retrat emocionalment exhaustiu; veiem els protagonistes en tota la seva dimensió i amb totes les seves arestes. Potser el mèrit més gran del treball de Giner és la seva capacitat per crear personatges pels quals sens dubte sent un gran afecte, però amb els quals no és indulgent en cap moment. El guió, coescrit amb **Luisa Martínez**, dibuixa dos éssers humans que s'equivoquen, que intenten donar el millor de si mateixos, que lluiten per no caure i que, quan arriba l'hòstia, fan el que sigui per tornar a aixecar-se. I en aquest procés no tot el que fan i diuen és agradable ni admirable, però sí que és reconeixible i, amb un mínim d'empatia, molt senzill d'entendre.

A tot això, cal sumar-hi el treball d'un repartiment excel·lent, encapçalat per les interpretacions de Pla i Salas, mereixedores de tots els elogis. Giner ja havia demostrat en el seu treball anterior ser un gran director d'actors. Ara que torna amb un material més allunyat de la seva pròpia història, però molt proper a la seva realitat en molts sentits, demostra que aquest bon fer continua intacte. **Esta soledad** és la confirmació d'una veu interessantíssima que continuarà fent parlar.

Cristóbal Soage – cineuropa.org